

နုပယ်နုဆိဝ်

ကယ်တင်ရှင်ဝိညာဉ်မလေး

ကယ်တင်ရှင် ဝိညာဉ်မလေး

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ တက္ကစီကားလေး တစ်စီး ဆိုက်ရောက် လာလေ၏။ ထို့နောက် တက္ကစီကားလေးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်း လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူအား ကြည့်နေပေရာ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ရယ်ပြပြီး အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း

"ဟာ ကိုကျော်စိုး ခင်ဗျား ကိုကျော်စိုး မဟုတ်လား"

"ဟားဟား နယ်နမိတ်ရာ ငါ့ကိုတောင် ထိုင်ဖို့ မပြောတော့ဘူးလား"

"ဟုတ်သားပဲ ကဲ ထိုင်ဗျာ"ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ရေနွေးဓာတ်ဘူးအား သွားယူလေ၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ထုပ်များ မုန့်ခြောက်ထုပ်များ သွားယူကာ ချပေးလေ၏။

"ကဲ ကိုကျော်စိုး လက်ဖက်ရည် သောက်ဗျာ မုန့်လည်း စား"

"မလိုပါဘူးကွာ ငါက ဒီအနားကို အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာရင်း မင်းဆီ အလည် ဝင်လာတာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ အိမ်လာတုန်း စားစမ်းပါဗျာ"ဟု ကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် ရေခဲသေတ္တာလေးထဲမှ ပန်းသီးများ ယူပြီး အခွံခွာကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ခု အတွင်းသို့ လှီးထည့်ပေး လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အဒေါ်သည် လက်ဖက်သုပ်နေပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ခြင်းထဲ၌ ထည့်ထား

သော သီးမွေးငှက်ပျောသီးများအား ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထည့်ပြီး ဧည့်ခံ ကျွေးလေ၏။

"စားဗျာ ကိုကျော်စိုး အိမ်မှာ တော့ ဧည့်ခံစရာ ဒါပဲ ရှိတယ် ဆိုင်သွား ရင်တော့ ပြည့်စုံလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"တော်ပါတော့ ငါ့လူရာ မင်း ချပေးတာတွေကိုတောင် ငါကုန်အောင် စားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါနဲ့ မင်း သရဲစာရေးတုန်းပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရေးပါတယ်ဗျ ဘာလို့ လဲ"

"ငါမင်းအတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပါလာတယ် မင်းကို လာပေး တာပဲ"

"ကိုကျော်စိုးရာ ခင်ဗျားလည်း စာရေးဆရာပဲ ကျုပ်ထက်စာရင် ခင်ဗျားက ပိုရေးတတ်မှာ ပါဗျာ"

"မင်းကတော့ ငါ့ကို အထင်ကြီးနေတာကိုး ငါက သရဲစာပေဘက် အားမသန်ဘူး ဟာသတို့ အချစ်တို့ ပဲ အားသန်တာဆိုတော့ ငါသိပ်ပြီး စိတ် မပါဘူး အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါပေးတာ"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ ကိုကျော်စိုးက ရေးစေချင်ရင် ကျုပ်ရေးပေးပါမယ့် ပြောဗျာ ဘာဇာတ်လမ်းလဲ ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းလား သူများ ပြော ဇာတ်လမ်းလား"

"ကိုယ်တွေ့ဆိုပါတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကွ"

"ဒါဆိုလည်း ပြောဗျာ ကျုပ် စာရွက်နဲ့ လိုက်မှတ်မယ် ညနေကျ လိုင်း

ပေါ်မှာ ရေးတင်မယ်"

"ဒီလိုကွ"ဟု အစချီကာ ကိုကျော်စိုးသည် သူကြုံတွေ့သမျှကို အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသမျှကို တစ်လုံးမကျန် စာရွက်ဖြင့် လိုက်မှတ် ရလေ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်ုပ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ လေ့လာရေး ခရီး ထွက်လာခဲ့၏။ သို့သော်လည်း လားရှိုးမြို့သို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်း စိုင်းခမ်းမှ သူရွာသို့ အလည်ခေါ်ပြီး စာရေးလိုက် လေ့လာလိုက် လုပ်ရင် သင့်သည် ဟု ပြောလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ခံ သဘောတူ လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် စိုင်းခမ်းလည်း ကုန်တင်ကားဖြင့် ပန်ထိုလင် ဟု ခေါ်သော ရွာလေးသို့ ထွက်ခွာ လာကြလေ၏။ တောတောင် ချိုင့် ဝှမ်းများကို ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင် လာပြီး ကျေးရွာများကိုလည်း ဖြတ်ကျော် လာရလေ၏။ တောင်အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်ရာတွင် ကုန်ကားများ (သို့မဟုတ်) ဖိုးဝီးဟု ခေါ်သော ကားများ ဖြင့်သာ တက်ရလေ၏။ မိုးတွင်းကာလများ တွင် ရေကျလာသည့်အတွက် သံကြိုးများ အသုံးပြုကာ မောင်းနှင်ရလေ၏။ ယခုလို့ နွေရာသီမှာ ဖြင့် အေးဆေးစွာ မောင်းနှင်လို့ ရပေ၏။

နံနက်ခင်းမှ ထွက်ခွာလာရာ တောတောင် အထပ်ထပ် ကျေးရွာအများ အပြားကို ဖြတ်မောင်းလာရာ ညနေ နှစ်နာရီခန့်မှ ပင် ပန်ထိုလင်ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ပန်ထိုလင်သည် လားရှိုးမြို့၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိနေပြီး မြို့စွန်မြို့ဖျားရွာလေး တစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ ရွာသို့ ရောက်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိုင်းခမ်းနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ လျှောက် လာလေ၏။

ရွာလေးသည် အပြင်ပန်းက ကြည့်ရင် ပျင်းရိဖွယ် ကောင်းသလို ရှိပေမဲ့ တကယ် လက်တွေ့ကျကျ လေ့လာကြည့်ရင် ပျော်စရာ ကောင်းလိမ့်မယ်ဟု ကျွန်ုပ်မြင်မိလေ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ခရီးပန်းလာသည့်အတွက် လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးမည်ဟု ကြံ လိုက်လေ၏။ ထိုကြောင့် စိုင်းခမ်းအား

"ကိုစိုင်းခမ်း ကျွန်တော် ရေချိုးချင်လို့ ဘယ်မှာ ချိုးရလဲဗျ"

"ရေချိုးချင်လို့ လား ကိုကျော်စိုး ခဏစောင့်ဦးဗျာ ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ် ဒီရွာမှာ တော့ ရေချိုးချင်ရင် ရွာလယ်မှာ သွားချိုးရတာ မြို့တွေပေါ်မှာ လို အဆင်သင့်ချိုးရတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ ရေတွင်းထဲက ရေကို ပုံးနဲ့ ငှင်ချိုးရတာ(ငှင်ချိုး ဆိုသည် မှာ ရေပုံးကို ကြိုးချည်ပြီး စတီးဘီးဖြင့် လူကဆွဲပြီး ချိုးတာကို ဆိုလိုသည်)"

"အဲဒါဆိုလည်း လုပ်ဗျာ ကျွန်တော် ရေချိုးချင်နေပြီ"

"ပြီးပါပြီဗျာ ကဲ သွားကြစို့"ဟု စိုင်းခမ်းမှ ပြောကာ ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိုင်းခမ်းနောက်မှ လိုက်ရလေ၏။ ပုဆိုးတစ်ထည် တဘက်တစ်ထည် ပခုံးပေါ်တင်ကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာကြလေ၏။ ဆပ်ပြာခြင်းလေးအား ကိုစိုင်းခမ်းမှ ဆွဲ လာလေ၏။ ငါးမိနစ်ခန့် လမ်းလျှောက် လိုက်သောအခါ ရေတွင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ရေတွင်းသို့ ရောက်သည် နှင့် ရေပုံးဖြင့်ရေကို ငှင်ကာချိုးလေ၏။ ရေတွင်းနုတ်ခမ်း၌ အတွင်းသို့ အမှိုက်သရိုက်များ မကျစေရန် ကာထားလေ၏။

ရေချိုးပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။ ခရီးပန်းလာသမျှ ရေချိုးပြီးနောက် လန်းဆန်း တက်ကြွလာ၏။ အိမ်သို့ရောက်သည် နှင့် ရေစိုနေသော ပုဆိုးအား ခြံစည်းရိုးပေါ်၌ လှမ်း လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်တက်ကာ အင်္ကျီဝတ် ပုဆိုးလဲကာ ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး အောက်

ထပ်သို့ ဆင်း လာလေ၏။ အိမ်အောက်ထပ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းစားရန် ထမင်းပွဲများ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။ ကိုစိုင်းခမ်း အိမ်၌ မိသားစု လေး ယောက် ရှိလေ၏။ ကိုစိုင်းခမ်းဟာ သားငယ်ဖြစ်ပြီး အစ်မတစ်ယောက် လည်း ရှိလေ၏။ ကိုစိုင်းခမ်းသည် ကျွန်ုပ်အား

"ကိုကျော်စိုး လာဗျာ ထမင်းစားမယ်"ဟု ခေါ်လေ၏။ ကိုစိုင်းခမ်းသည် ရှမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောရာတွင် ဗမာလိုသာ ပြောလေ၏။ သူတို့ မိသားစု အချင်းချင်းတော့ ရှမ်းစကားဖြင့် ပြောဆိုကြလေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုစိုင်းခမ်း"ဟု ကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်ကာ ထမင်းစားလေ၏။ ဟင်း များ မှာ စုံလင်လှပေ၏။ ထမင်းဝိုင်း၌ ကောက်ညှင်းအရက်ကို လည်း ချပေးထားလေ၏။ ထမင်းစားရင် သောက်စရာ တစ်ခုအဖြစ် ၎င်းတို့ ရွာမှ ဓလေ့တစ်ခုဟု သိရလေ၏။ ထမင်းလေးစားလိုက် ကောက်ညှင်းအရက်လေး သောက်လိုက်ဖြင့် ထမင်းမြိန်လေရာ ထမင်း အစားနည်းသည့် ကျွန်ုပ်ပင် နှစ်ပန်းကန် သုံးပန်းကန်မျှ ကုန်လေ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်အတွက် အိပ်စရာ ပြုလုပ်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့၌ ကိုစိုင်းခမ်းတွင် အိပ်ခဲ့ရလေ၏။ ဒီလိုနှင့် ထိုရွာလေး၌ နေပြီး လေ့လာနေပေရာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ရှိ လာလေ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကိုစိုင်းခမ်းတို့ အား အားနာသည့်အတွက် အိမ်ငှားမည့်နေရာများ မရှိဘူးလားဟု ကိုစိုင်းခမ်းအား မေးမိလေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိုင်းခမ်းမှ

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေရတာ မပျော်လို့ လား ကိုကျော်စိုး"

"ဟာ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျွန်တော် အားနာလို့ ပါ "